

המכונית של עזר וייצמן תיקרא „אוטומוטו“

וכלבתו של מוטה גור כתבה על „מות הגור“

כפי שהיה לפני שהוא נכנס לתפקיד. בימים אלה הפך ליבני „הכותל המערבי“ של עובדי התחנה בעבר ובהווה. החוששים אף הם לעתיד הרחוק.

נפוצה בארץ הסיסמה: „וייצמן נפוצה של אריק“ הגיב על כך וייצמן עצמו: „למה לקחת חיקוי, אם אפשר לקחת את המקור?“

התצלחה האירה פנים לשגריר **סם לואיס**: שבועון הרכילות רביהיוקרה בארצות הברית. פפלי, הקדיש כמה עמודים למעלליו כדיג תר מימי ביס-סופי. המחברת: ה

מנחה יום-הדיונים ה ארץ של הוועידה, **חיים פרנס**, לא יכול היה להתאפק, ולקראת סיומו מיהר לאכול את העוגות והכריכים שהיו על שולחן הנשיאות. הוא המשיך לדבר למיקרופון בפה מלא.

כשנאם סגן ראש-הממשלה, **ד"ר לוי**, בפתיחתה של ועידת העובדים הליברליים, ישב מוכ"ל ההסתדרות, **ירוחם מישל**, וקטף עלים מפרח שיקח מהשולחן. כתב הטלוויזיה לענייני-עבודה, **חנן עזרן**, ניסה לצלמו אך משל הפטיק לקטוף את העלים. שריהתיי-רות, **אברהם שריר**, שישב לידו, ניסה לעודדו שימשיך. ח"כ המערך **שושנה ארבל** **אלמוזלינו**, שישבה כאחת השורות הקדמיות באולם, ניסה תה להניע את משל בעזרת רמזים מלהמשיך ולעסוק בפרח, אך משל חזר לקטיפת העלים, ומצלמות הטלוויזיה תפסו אותו משתעשע בפרח. הקטע, כמובן, לא שודר בי טלוויזיה באותו ערב.

שרייהתיירות אברהם שריר ביקש מנציבות שרות-המדינה שבכל המעטפות הי סטנדרטיות שמקבל המשרד תוטבע החותמת: „בואו בעיקר בות השמש לישראל“. מהנצי-בות ענו שעל מעטפות סטנדרטיות אלה, סור להוסיף חותמות.

בישיבתה של ועדת-הכלכלה של הכנסת חש השר שריר שח"כ המערך, **ז'ק אמיר**, מביט בו כל הזמן, ושאל אותו: „מדוע אתה תוקע בי עיניים?“ ענה לו אמיר: „כי אתה בחור יפה.“ התערב יושב-ראש הוועדה, **גדי יעקובי**: „לא ידעתי שיש לך נטיות כאלה.“

בתום הוועידה, כשח"כ הליברלים **צבי רנר** נבחר, כצפוי, כיושב-ראש האיגוד, לא התאפק מכירתו, **סמור שרייה**, ורצה לבמה ונשקה לו בהתרגשות.



יצחק ברמן עומד ראשון בתור, לפני היכנסו לבימת אולם שם בתל-אביב, שם נערך מושב-הפתיחה החגיגי של הוועידה השלישית של העובדים הליברליים שבלי-כוד. הכרוז ביקש מכל הנכבדים לעמוד לפי הסדר שקרא, ואחרי ברמן עמד שריהאויז, יורם אריוור, ואחריו סגן ראש-הממשלה, דויד לוי. כשהחלו אורחי-הכבוד להיכנס לבימה, גילה הכרוז שהוא שכח לקרוא בשמו של השר יצחק מודעי, שנשאר מאחרי הבימה, כשהוא רותח מזעם. כאשר ראה יצחק מודעי את הכרוז, אמר לו: „לא צריך, לא צריך!“ אך לבסוף עלה אל הבמה.



קליינר, שביקר בכנסת רק שלוש פעמים בכל שנות פעילותו הפוליטית, סיפר שבימים-השבעה לא הכירוהו להם סדרנים. אחרי שסיפר להם מיהו, הם נזכרו שאחרי הבחירות, כאשר פורסם בטעות כי מעריב, שהליכוד הכניס לכנסת 49 ח"כים, הגיעו מיכתבי-ברכה עלישמו מארצות-הברית.

בקרב לנסוע למצרים — בפעם הראשונה לטיול פרטי בלבד. הוא מתכוון לשוט ב-גילוס דרומה. „כאורה ישראל טוב“, אמר, „אני מתאם את הכל עם — השגרירות המצ-רית.“ בכל זאת קיים מגע עם שרותי-הביטחון, כדי להודיע להם שאינו מעוניין בשמירה ישראלית.

רכילאית **מירה אברך**, שי היא גם כתבת אותו שבועון. הבדיחה טוענת כי כל-בתו הספרותית של **מוטה גור**, עזית, המליטה, ואחד מגוריה מת. עזית החליטה לכתוב על כך ספר נוסף, שי ייקרא מות הגור.

שרייהתיירות לשעבר, **עזר וייצמן**, עומד לייבא ארצה את המכונית היפאנית מדגם דאסטון. הוא מתלוצץ ששם המכונית יהיה, בעברית, „אוטומוטו“.

מאז ביקורו האחרון במצרים של **אריאל שרון**, שבו השתכנע לגמרי בכוונתיהם הטובות של המצרים,

כניסתו של ח"כ חרות **מיכאל „מיכה“ קליינר** לכנסת, במקומו של **מוטה ארנס** הנוסע לארצות-הברית כשגריר ישראל, כימעט השי-לימה את כניסתו לכנסת של כל פעילי-החרות הצעירים באר-צות-הברית תל-אביב בתחילת שנות ה-70. קליינר התחרה אז על תפקיד יושב-ראש ה-אגודה התל-אביבית, בבירכתו של הפרופסור למישפטים, **אמנון רובינשטיין**, שיצא למידשאות הקמפוס ואמר: „תנו לי תעודת-סטודנט ואצי-ביע בשביל קליינר!“

חבר-החרות אחר מאותה תקופה היה **רוני מילוא**, שאז נקרא מיליקובסקי. כשי-ראה לראשונה את קליינר, אמר לו „תצביע בשבילי, אני קרוב-מישפחה של בגין.“

כשכיהן קליינר כיושב-ראש האגודה, בא אליו מילוא והזהיר אותו מפני רכזי-התע-סוקה של האגודה, **מיכה רייסר**, ואמר לו: „תיזהר מהאדמוני הזה. הוא בטח שתול של המערך באגודה.“

ב-1971 פנה לקליינר **איתן לבני** ואמר לו ש-לוועידה העשירית של חירות יתנתו שני מנדטים לצעירים. קליינר לקח איתו את מילוא, והם נרשמו וקיבלו את פנחס-חבר עוקבים. אז התברר להם שרייסר היה חבר בתנועה כבר ב-1969.

גאולה כהן טועמת בעליות רבה סיגאר מוקא, בקוקטייל שנערך אחרי הופעת לחקתו של שלמה בר ח"כהתחיה נשאלה מדוע היא כליכך שמחה, והיא ענתה: „לשמאל יש כליכך הרבה אמנים. סוף-סוף גם לנו יש אחד כזה.“ לא ברור מדוע חשבה כהן כי בר מזדהה עימה פוליטית.



היה אורחי-הכבוד בהופעת „הברירה הטבעית“, וגרם לאי-נעימות למארגנים, כאשר המתין בחוף לאשתו, ז'רמן, בעוד חצירה השניא נכנס מפתח אחר, והוא כבר באולם, הוא נכנס פנימה וזכה לתשואות ולמחאות-כפ-יותר מכפי שזכה בהן הנשיא, ורק אז החלה ההופעה. כעבור כעשר דקות נכנסה לאולם אשתו של השר. אחרי ההופעה צולם השר כשהוא משוחח עם שלמה בר (ביניהם: דוברת מישרי-הקליטה ויקי שירן).